Cuvinte semnificative spuse din perspectiva unei frunze (II)

On Februarie 27, 2021

Modifică-ți convingerile care îți guvernează universul interior, fără să te oprești din a experimenta realitatea pe care nu ai văzut-o până acum.

Vă spuneam în articolul precedent că în timp ce mă plimbam în drum spre casă, o frunză s-a așezat înaintea picioarelor mele, și ea s-a oprit acolo ca și când ar fi fost atrasă de un magnet mai puternic ca pământul, fiindcă nu s-a mișcat nici după ce am lovit-o cu piciorul. Stătea țeapănă acolo, ca un cui, așa că n-am insistat s-o mișc din locul ei. Gândurile îmi erau răvășite de o voce dinăuntrul meu care repeta întruna, întruna, întruna: „Încearcă să nu rămâi indiferent față de evenimentele care te-au luat prin surprindere".

Un alt argument ce poate fi invocat în favoarea acestei interpretări a gândurilor poate fi dedus din însăși structura dublă a procesului de observare a frunzei: mai întâi faptul că ea există ca un fel de circularitate în dinamica relației dintre spirit și natură, apoi faptul că ea există ca un fel de revers al unei situații în care absurdul se insinuează tot mai mult în viața de zi cu zi.

A fost un moment cu dublă însemnătate. Căci atunci când frunza mi s-a așezat brusc înainte, nevrând să se miște din loc nici măcar la încercarea mea de a-i da cu piciorul, am simțit că experimentez amărăciunea exilului voluntar într-un tărâm al nimănui, într-un peisaj sumbru și dezolant, acceptat cu mândria acelui spirit pur care nu se vrea supus nici străinului din mine, nici apropiatului din mine, fapt ce m-ar fi putut face să ajung pe culmile disperării.

Torusi, frunza mi-a adus noutăți despre măsura în care necesitățile interne sunt (sau nu sunt) satisfăcute pe plan emoțional, spiritual, intelectual sau social.

Leadership: Poți distinge reflectarea unei imagini exterioare ție în forma trăirii subiective a efectelor acțiunii unui stimul de impact provenit dintr-un mediu care nu este întotdeauna predictibil?

Este oare timpul să mă schimb? Voi putea suporta pe viitor căderea frunzei la picioarele mele ca un moment distinct și ulterior creației, sau ca un semn rău prevestitor?

Frunza pare fragilă la prima vedere, crezi că o poți strivi cu un gest mărunt. Cu toate astea ea nu face crize, nu se opune, nu-și joacă rolul de victimă, nu are accese caracteristice bolii în care unii par absenți de realitatea înconjurătoare. Se lasă influențată, nu cucerită. Se lasă dusă de valul purtării tale, se lasă studiată, se lasă pierdută în gândurile celui ce-o privește, dar nu se lasă convinsă ușor de încercările tale de apreciere a realității.

Vorbele scriitorului Mesa Selimovic, din romanul „Dervișul și Moartea", îmi fac din nou cu ochiul:

"Pășeam dintr-un întuneric în altul, nici formă nici loc, pentru că nu vedeam nimic și eram preocupat numai de mine, preocupat de închipuiri în care se pierdea și ceea ce aș fi putut să recunosc. Schimbam întunericul, știam asta pentru că mă mișcam, și pentru că timpul trecea, deși nu simțeam cum trece."

La fel și eu, îmi frământam gândurile cu acel stoicism al atitudinii de neînfrânt în fața unei

furtuni existențiale închipuite, căci frunza aceea prăpădită, tremurândă, dar dârză în hotărârea ei de a nu se mișca din loc, îmi inspira o singură viziune: transformarea vieții în scena unei opere de Caravaggio. Ea îmi inspira o lipsă de strălucire în acel ceva viu și vibrant al devenirii mele, ca și cum aș mai fi trecut de câteva ori prin asta și nu aș avea alte așteptări de la viață.

Într-adevăr, există o neliniște care-l caracterizează pe orice creator niciodată mulțumit de propria-i operă, o reacție imprevizibilă la recepționarea unei noi fațete din mozaicul amplei experiențe de înțelegere a unei alte dimensiuni a ființei sale. O stare de agitație, de frământare, de neastâmpăr. Până la urmă, cred că unele sindroame de sine stătătoare, cu asocieri din viața de zi cu zi, păstrează forma măturată a frunzei de-a lungul unei perioade mai lungi de timp.

Leadership: Ești pregătit să schimbi modul de percepție al fiecărui moment din viața ta prin efectuarea unei examinări de sine care îți permite personalizarea formei de simetrie față de ceva care îți scapă din vedere?

Un aspect este clar. Efectul de educare a caracterului meu rezultă din specificul situației cu care m-am confruntat, anulându-mi calitățile de atotcunoscător, anulându-mi o parte din fericiri, o parte din tristeți, o parte din dileme, așa încât n-am mai sperat să mă cunosc la fel de bine cum credeam.

De fapt, ceva mi-a scăpat din vedere: esența evenimentului consumat, cerința impunătoare a conștiinței de a crea reprezentarea interioară a exteriorului. Frunza mi-a dat a înțelege că orice caracter poate fi reprezentat prin asocierea lui cu o pretinsă experiență de maturizare din care nu lipsesc dilemele sau dezamăgirile, dar nici ideea că fac parte dintr-un experiment numit îndoială, neputință interioară sau determinism echivoc.

Chiar atunci. Am simțit ceva din contextul specific unei psihologii a creatorului care își judecă greșelile din propria creație, izolându-se de realitatea celor din jur. Poate că acest fapt stă sub constrângerii necesității implacabile de a mă transpune într-o reprezentare a spiritului antropomorfizat al naturii, în forma unei trăiri subiective intense și plenare ce reflectă relația mea cu lumea înconjurătoare.

Mai degrabă, frunza reflectă o lume îngustă, care le absoarbe pe toate celelalte. Contactul cu ea a îndoit lumina într-un artist al metamorfozelor, a anulat preocuparea mea de a nu mai greși și mi-a întărit strădania spre îndreptare. Totodată, frunza a schimbat intențiile omului care privește dincolo de aparența unei lumi cunoscute, a inversat realității pe care creierul său a construit-o pe baza unor opoziții față de tot ceea ce este integrat în granițele normalității.

Așadar, frunza este o ancoră ce ține timpul în loc, este o decupare a propriei mele imagini dintr-o realitate și, apoi, transpusă într-o altă realitate. Este o incursiune duioasă și plină de învățăminte prin viața, prin povestea, cariera și sufletul unui artist. Este un simbol al regretului, al restricțiilor de tot felul, care se transformă într-un simbol al speranței, fiindcă mi-a arătat că pot fi un om diferit de cel ce-am fost, cu alte percepții despre mine, despre viață, despre pasiunea de a surprinde emoții din orice fleac.

Leadershipul este rezultatul unui cumul de experiențe din care trebuie neapărat să te îmbogățești sufletește, să tragi niște concluzii, meditând la ce li se întâmplă cu acea calitate a Creatorului de a se manifesta în tot și în toate.

Cuvintele semnificative spuse din perspectiva unei frunze se pot forma și lega între ele printr-o reflecție asupra sinelui care face rezumatul esenței învățăturii din care trebuie să

reținem: nimic nu se întâmplă fără un motiv.

Source: https://neculaifantanaru.com/cuvinte-semnificative-spuse-din-perspectiva-unei-frunze-II.htm